

Sygn. akt II W 662/16

(...) 749/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2017r.

Sąd Rejonowy w Świnoujściu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Kamilla Gajewska

Protokolant: Dorota Bocian

przy udziale oskarżyciela z Komendy Miejskiej Policji w Ś. – M. R.

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2017r. i w dniu 18 lipca 2017r.,

sprawy przeciwko M. C.,

synowi J. i Z. z d. G.,

ur. dnia (...) w m. K.,

obwinionemu o to, że:

- w dniu 14 października 2016 roku około godziny 06.25 w Ś. na ulicy (...) kierował pojazdem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu wyrażającym się wskaźnikiem 0,22 mg/l w wydychanym powietrzu,

tj. o wykroczenie z art. 87 § 1 k.w.

I. obwinionego M. C. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym ustaleniem, że prowadził on pojazd w strefie ruchu

na obszarze terminala promowego w Ś. i za ten czyn na podstawie art. 87 § 1 k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 2.000 zł (dwa tysiące 00/100 złotych),

II. na podstawie art. 87 § 3 k.w. orzeka wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy, a na podstawie art. 29 § 4 k.w. na poczet tego środka zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14.10.2016r.,

III. zasądza od obwinionego wydatki postępowania i wymierza mu 200 zł opłaty.

Sygn. akt II W 662/16

UZASADNIENIE

M. C. jest mieszkańcem S.. Z dnia 13 na 14 października 2016 r. płynął promem ze Szwecji do Ś., na którym spożywał alkohol. W dniu 14 października 2016 r. około godziny 05:00 na polecenie oficera dyżurnego K. w Ś. funkcjonariusze udali się na terminal promowy. Kierujący pojazdem marki (...) o nr rej. (...) M. C. spowodował bowiem wcześniej kolizję podczas wjazdu na prom po stronie szwedzkiej. Celem wyjaśnienia okoliczności tego zdarzenia i sporządzenia oświadczenia funkcjonariusze zatrzymali pojazd, który prowadził M. C.. Pojazd został zatrzymany na terenie terminala

po zjeździe z rampy, funkcjonariusze kazali M. C. zjechać na parking obok promu. Podczas kontroli drogowej wyczuli od M. C. woń alkoholu i postanowili poddać go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu najpierw przy użyciu urządzenia A. B., a następnie urządzeniem A. z wynikiem o godz. 06:23 – 0,22 mg/l i o godz. 06:49 – 0,18 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. M. C. oświadczył, że chce zostać przebadany na zawartość alkoholu we krwi. Został on przewieziony na komendę, gdzie przeprowadzono kolejne badanie z wynikiem 0,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie funkcjonariusze wraz z M. C. udali się do Szpitala Miejskiego w Ś.. Wynik jaki uzyskano po badaniu próbki krwi M. C. to 0,23 ‰. Funkcjonariusze zatrzymali M. C. prawo jazdy za pokwitowaniem.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. C. k. 9-10, 66-70, 118 akt,
- zeznania świadka Ł. B. k. 19-20, 70-74 akt,
- zeznania świadka D. S. k. 119-122 akt,
- zeznania świadka K. K. k. 117-119 akt,
- notatka urzędowa k. 3-4 akt,
- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 6-7 akt,
- wniosek o przeprowadzenie badań lekarskich z dnia 14.10.2016 r. k. 8 akt,
- sprawozdanie z przeprowadzonych badań alkoholu w płynach ustrojowych nr H- (...) z dnia 25.10.2016 r. k. 17-18 akt,
- płyty z nagraniem zgłoszenia z dnia 14.10.2016 r. k. 79, 80-82, 104 akt,
- opinia sądowno – lekarska z dnia 05.06.2017 r. k. 95-97 akt,
- szkic sytuacyjny wydruki z tachografu k. 65, 107-112 akt,

W toku postępowania zarzucono M. C. popełnienie czynu z art. 87 § 1 k.w. tj. to, że w dniu 14 października 2016 r. około godziny 06:25 w Ś. na ul. (...) kierował pojazdem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu wyrażającym się wskaźnikiem 0,22 mg/l w wydychanym powietrzu.

M. C. w toku postępowania wyjaśniającego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, zaś w postępowaniu przed Sądem przyznał się do tego, że spożył alkohol. Wyjaśnił, że na promie zjadł kolację i spożył alkohol w postaci jednego piwa, a po zjeździe z promu, na parkingu, lampkę koniaku. Dodał, że przed zjazdem z promu w Ś. nie spożywał alkoholu, nadto zjadł śniadanie. Obwiniony wyjaśnił, że zatrzymał się na parkingu na 4 godziny, by „dokręcić pauzę”, która wynosi 10 – 11 godzin. Wyjaśnił, że podczas postoju na parkingu podeszli do niego funkcjonariusze celem wyjaśnienia okoliczności kolizji z jego udziałem na terenie Szwecji i wypisania oświadczenia. Wyjaśnił, że funkcjonariusze zaczęli straszyć go mandatem i nałożeniem punktów karnych. Dalej wyjaśnił, że wzięli od niego dowód i prawo jazdy i poszli do radiowozu, wrócili z gotowym do podpisu oświadczeniem, które obwiniony po konsultacji telefonicznej z pracodawcą podpisał. Dodał, że został kilkakrotnie poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Wyjaśnił, że funkcjonariusze udali się do radiowozu i poddali go badaniu alkomatem, który jego zdaniem był niesprawny i funkcjonariusze nie mogli zrobić z niego wydruku. Wówczas zabrali obwinionego na komendę, poddali go kolejnemu badaniu prawdopodobnie z wynikiem 0,10. Obwiniony dostał kwit z tego badania. Obwiniony wyjaśnił, że na komendzie dowiedział się, że ma jechać na badanie krwi do Szpitala Miejskiego w Ś., nie pamięta, czy sam tego żądał. Wyjaśnił, że do godziny 15:00 stał, otrzymał zaświadczenie, że tydzień czasu może jeździć i po upływie paazy pojechał.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego M. C. k. 9-10, 66-70, 118 akt.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego jedynie w zakresie faktu spożycia przez niego alkoholu. Jednakże już w odniesieniu do jego ilości i czasu spożycia Sąd nie uznał wyjaśnień za wiarygodne. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego w zakresie przebiegu kontroli, bowiem są one sprzeczne z zeznaniami świadków. Wyjaśnienia obwinionego nie znajdują potwierdzenia również w dowodach z dokumentów. Sądowi z urzędu nasunęły się wątpliwości co do wiarygodności wyjaśnień obwinionego w zakresie ilości i czasu spożycia alkoholu, stąd Sąd na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2017 r. postanowił zwrócić się do Zakładu Medycyny Sądowej o wskazanie, czy w sytuacji wskazanej przez obwinionego, tj. w sytuacji, gdyby obwiniony wypił piwo przed badaniem to, czy przy zjeździe z promu byłby nietrzeźwy lub w stanie po użyciu alkoholu oraz o wskazanie, czy w sytuacji, gdyby obwiniony przy zjeździe z promu był trzeźwy, a wypił wskazaną przez niego ilość koniaku, to czy wynik ten biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, wzrost, wiek, wagę obwinionego, jego odżywienie w dniu zdarzenia, wynik ten odpowiadałby uzyskanym wynikom przeprowadzonych badań o godz. 06:23 i 06:49. Z opinii sądowno-lekarskiej z dnia 5 czerwca 2017 r. wynika, że M. C. w czasie badania stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu jak i w czasie pobrania krwi znajdował się w stanie po użyciu alkoholu. Nadto, w świetle opinii, przy przyjęciu, że obwiniony wypił piwo między godziną 22, a 23, to alkohol etylowy do pierwszego pomiaru trzeźwości, tj. do godz. 06:23 uległby całkowicie eliminacji z organizmu i przy zjeździe z promu M. C. byłby całkowicie trzeźwy. Uzyskanie wyników o godz. 06:23, 06:49, 07:28 i 07:55 wskazuje na fazę eliminacji alkoholu z organizmu, a nie fazę wchłaniania, zatem alkohol musiał być spożyty przez obwinionego wcześniej niż o godz. 05:30. Stąd Sąd nie dał wiary obwinionemu co do ilości i godzin spożycia przez niego alkoholu.

Nadto wskazać trzeba, że funkcjonariusze Policji a i pokrzywdzony kolizją widzieli zjeżdżającego obwinionego i mieli z nim kontakt wzrokowy. W chwilę po zjeździe obwiniony został przebadany, a badanie było wykonane prawidłowo, jedynie to fakt słabego wdmuchiwanego powietrza do urządzenia powodował niemożność pomiaru, a nie wada urządzenia. Dodać też trzeba, że nie jest logicznym ażeby obwiniony widząc stojącą przy zjeździe Policję pojechał zaparkować i natychmiast zaczął spożywać alkohol.

Pozostałe wyjaśnienia obwinionego nie mają większego znaczenia dla niniejszego postępowania.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka Ł. B.. Zeznania świadka stanowią relację z przeprowadzonej w dniu 14 października 2016 r. kontroli drogowej. Nadto znajdują potwierdzenie w dokumentach i w zeznaniach pozostałych świadków, tj. D. S. oraz K. K.. Zeznania są spójne, konsekwentne i logiczne. Nadto świadkowi nie zależy na konkretnym rozstrzygnięciu w sprawie. Świadek kiedy czegoś nie pamiętał to tak wskazywał.

Dowód:

- zeznania świadka Ł. B. k. 19-20, 70-74 akt.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka D. S.. Zeznania te są konsekwentne, logiczne i spójne. Korelują z zeznaniami D. B. i K. K.. Nadto potwierdzają je dowody z dokumentów. Zeznania te stanowią relację z przebiegu przeprowadzanej kontroli. Sądowi z urzędu nie nasunęły się jakiegokolwiek wątpliwości osłabiające ich wiarygodność. Świadek kiedy czegoś nie pamiętał to tak wskazywał.

Dowód:

- zeznania świadka D. S. k. 119-122 akt.

Również zeznaniom świadka K. K. Sąd dał wiarę. Uzupełniają one zeznania pozostałych świadków, są logiczne, obiektywne i konsekwentne. Świadek starał się polubownie zażegnać spór z obwinionym, nie jest do niego negatywnie nastawiony, nie określa go w czasie zeznań pejoratywnie.

W sprawie zgromadzono dokumenty tj.: notatka urzędowa k. 3-4 akt, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 6-7 akt, wnioski o przeprowadzenie badań lekarskich z dnia 14.10.2016 r. k. 8 akt,

sprawozdanie z przeprowadzonych badań alkoholu w płynach ustrojowych nr H- (...) z dnia 25.10.2016 r. k. 17-18 akt, płyta z nagraniem zgłoszenia z dnia 14.10.2016 r. k. 79, 104, 80-82 akt, opinia sądowo – lekarska z dnia 05.06.2017 r. k. 95-97 akt, raport aktywności kierowcy z wybranego okresu z dnia 05.05.2017r. k. 108-112 akt.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie należało dać wiarę tym dowodom, albowiem nie nasuwały się z urzędu żadne wątpliwości co do ich wiarygodności, ani też strony tegoż zarzutu nie podnosiły. Należało zatem uznać, że zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby i w sposób przewidziany prawem. Opinia biegłych nie była wewnętrznie sprzeczna, niejasna, niepełna.

Obwiniony M. C. mieszka w S.. Jest żonaty, ma dwoje dorosłych synów. Obwiniony jest emerytem, jego miesięczna emerytura wynosi 1.300 zł netto. Z zawodu jest kierowcą, mechanikiem. Nie posiada nieruchomości ani wartościowych ruchomości. Obwiniony nie był karany. Ma trudności finansowe i chorą żonę.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego M. C. k. 9-10, 66-70, 118 akt,
- zaświadczenie systemu (...) - Sad k. 56-59 akt,
- dokumentacja dot. stanu finansowego i zdrowotnego obwinionego k. 31-43 akt,

W związku z powyższym, mając na uwadze całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, według Sądu M. C. dopuścił się czynu bezprawnego, zagrożonego karą, którego społeczna szkodliwość jest więcej niż znikoma.

Mając na względzie, że obwiniony jest zdalny do przypisania mu winy, Sąd uznał, że dopuścił się on tego, że w dniu 14 października 2016 r. około godziny 06:25 w Ś. w strefie ruchu na obszarze terminala promowego w Ś. kierował pojazdem (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu wyrażającym się wskaźnikiem 0,22 mg/l w wydychanym powietrzu, tj. wykroczenia z art. 87 § 1 k.w.

Wykroczenie z art. 87 § 1 k.w. popełnia ten, kto znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Definicja stanu po użyciu alkoholu została określona w art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Według wskazanego przepisu stan po użyciu alkoholu zachodzi, gdy zawartość alkoholu w w organizmie wynosi lub prowadzi do stężenia we krwi od 0,2 ‰ do 0,5 ‰, albo obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.

Przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 87 § 1 k.w. jest bezpieczeństwo w ruchu m.in. lądowym, które zagrożone jest przez osobę będącą po użyciu alkoholu i prowadzącą pojazd mechaniczny w ruchu m.in. lądowym. Prowadzi – oznacza przede wszystkim kieruje nim. Pojazdem mechanicznym jest bezspornie samochód (pojazd wprawiany w ruch przez znajdujący się w nim silnik). Wykroczenie to może być popełnione wszędzie tam gdzie odbywa się ruch pojazdów, w szczególności jest to droga publiczna, ale i strefa ruchu. Czyn stypizowany w art. 87 § 1 k.w. ma charakter indywidualny. Odpowiedzialność na podstawie charakteryzowanego przepisu ponosi sprawca, który ma świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości, a także gdy przewiduje, że w wyniku upływu czasu alkohol nie uległ jeszcze wydaleniu z organizmu, i na to się godzi.

Na korzyść obwinionego przemawia to, że nie był nigdy karany i prowadzi ustabilizowany tryb życia. Na korzyść obwinionego, choć i to nie jego zasługa przemawia to, że przejechał krótki odcinek drogi.

Na niekorzyść obwinionego przemawia to, że jako zawodowy kierowca winien zdawać sobie sprawę z konsekwencji spożycia alkoholu, a przede wszystkim z tego, że po jego spożyciu występują zakłócenia psychomotoryczne. Nadto na niekorzyść obwinionego przemawia to, że nie wyraził skruchy, a jego wyjaśnienia stanowiły jedynie linię obrony. Na

niekorzyść obwinionego przemawia to, że kierował samochodem ciężarowym, a jego stan był taki, że spowodował kolizję.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł wobec M. C. na podstawie art. 87 § 1 k.w. karę grzywny w kwocie 2.000 (dwóch tysięcy) złotych. Wymierzając obwinionemu karę Sąd kierował się przede wszystkim dyrektywami wymiaru kary z art. 33 k.w. Sąd zatem wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do obwinionego. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar szkód wyrządzonych wykroczeniem, stopień winy i zachowanie obwinionego. Zdaniem Sądu orzeczona kara grzywny jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego i stopnia jego zawinienia i stanowić będzie dolegliwość o charakterze represyjno – wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinionego porządku prawnego. Nadto poprzez orzeczenie względem obwinionego kary grzywny zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości jak i prewencji generalnej, która ma za zadanie kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa.

Na podstawie art. 87 § 3 k.w. orzeczono wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy, na poczet którego na podstawie art. 29 § 4 k.w. zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14 października 2016 r. w ocenie Sądu na taki okres koniecznym jest wyeliminowanie obwinionego jako kierowcy z ruchu drogowego. Obwiniony wykazał się całkowitym lekceważeniem porządku prawnego obowiązującego kierowców. Zachował się w sposób nieodpowiedzialny, w sposób, który wskazuje na to, że nie może on w ocenie Sądu uczestniczyć przez taki czas w ruchu drogowym jako kierowca pojazdów mechanicznych. W stanie nietrzeźwości, w jakim był obwiniony występują zakłócenia psychomotoryczne, opóźnione są reakcje kierowcy na bodźce zewnętrzne, kierowca nie reaguje dostatecznie szybko, w sposób spowolniony analizuje zdarzenia na drodze. Taka nieodpowiedzialność obwinionego jako kierowcy musiała spotkać się z odpowiednim zastosowaniem środka karnego, zwłaszcza, że kierował samochodem ciężarowym.

Sąd orzekł wobec obwinionego obowiązek uiszczenia wydatków postępowania oraz 200 (dwustu) złotych opłaty. Zdaniem Sądu obwiniony może ponieść koszty i opłatę, bowiem pozwala mu na to jego sytuacja materialna. Nadto są to koszty związane z prowadzeniem postępowania sądowego.